

q̄be. xxx. insinuauit Sillus Italicus. Responsio. Repetendum est q̄ in historia Etrusca posuimus uidelicet q̄ sacro luco ingenti Pelasgi in fano Volturæ/ut Virgilius insinuat & hoc sub Tarcone secundo/ p̄ societate inter turrenos & Pelasgos: Tarco cōtinuit Pelasgos in officio: Et ut Manethon dicit & tempus cōcordat: Tarconi successit Thyberinus pater Ocni cōditoris Mātūq̄: Quidā autores Latini/ut Seruius refert sup̄. viii. Eneidos: putāt hunc Thyberinū fuisse regē Tuscorū/ alii Aboriginū quem Glaucus filius Minois circa thyberim occidit: & illi nomen dedit: qui prius Albula dicebat̄. Et hoc totum uerū est. Nā Larthes Etrurię nō solum Thuscorū sed & Aboriginū/ & totius Italię/ rex erat: ut Fabius pictor scribit de origine urbis Rome. Hic ergo Thyberinus cepit Pelasgos ab etruria excludere. Nam teste Dionisio halicarnasseo in. i. li. duabus ferme etatibus idest quinquaginta annis ceptū est affigi & pelli a Turrenis & Aboriginibus genus Pelesgum/ ante Troianum excidium. Hoc aut̄ tpe Larthes erat Thyberinus: ut Manethon indicat: & tempus sic cōprobat. Manto Fatidica filia Tyresię uatis Thebani: primū seruiuit sub Cleonte: inde sub Theseo: que paulo ante finem eius/ fugā in litora Asię iniit: moxq̄ in Thusciam ad Thyberinū nauigio uecta: ab eo grauida effecta peperit Ocnum: ut omēs Greci & Latini consentiūt. Porro Theseus fuit pulsus regno/ ante Troianū excidium annis. xxiii. ut Eusebius notat. Quare tunc regnabat Thyberinus: quia ad eū uenit Manto. Itaq̄ Thyberim cognominabāt Pelasgi Thybrim/ ut refert Seruius sup̄. viii. Eneidos idest iniuriatorē: quia latrocinabat̄ contra eos circa ripas Thyberis/ & iniurias irrogabat. Nā Hybris Grece/ iniuria est Latine. Et ut ait ibi Seruius preposuerūt cōsonantem. T. & dixerūt Thybrim de more: Qd̄ & nos posuimus supra q̄be. vi. Causa uero huius discordie primus fuit Minos/ qui accepto q̄ Tusci recipissent in societate Pelasgos: temptauit & ipse imperio sociari. Vnde misit primū illis Aboriginibus qui erāt in Latio sub rege Fauno patre Latini/ donū zone: iunctaq̄ cū illis amicitia: misit ad eos Glaucū filiū/ qui ab eis imperiū peteret/ & nō accipiens/ ab Agellinis ascitus/ causam discordie prebuit q̄ quasi iure participati imperii Ceriti anni patris Minois nomen indidit: quem permutata ultima lra. i. Minio posterio dixerūt. Et hoc est qd̄ autores dicūt/ & Seruius absoluit breuibus super vii. Eneidos ibi/ Picta scuta Labici. cum inquit Glaucus filius Minois a Labicāis Latii Italię imperiū posceret nec accipet/ quia nihil prestabat sicut pater suus ante prestiterat zonam eis mittendo cū antea distincti essent: mox eis ostendit scuta picta a quibus & ipse Labicus/ & populi Labicani & Rome uia Labicana. Sed q̄ de his satis in historia Etrusca diximus: hoc satis sit/ q̄ Glaucus ip̄e filius Minois interfecto apud thyberim Thyberino/ ab eius successore Mezentio apud Agillam obsesus/ & captus/ & in Etruria captiuus filios genuerit. hoc argumentū ualidissimū est q̄ Etruscus Galba fuit genere Minoico & Pasiphes: ut clare asserit Silius. Ex quo patet q̄ Etruscus Mezentius/ dictus est Agillinus a uictoria & triumpho: uti & Scipio Africanus & Cęsar Germanicus & huiusmodi. Et hoc tpe bellatibus turrenis contra Agillam: eadem submutauit nomen & dicta est Chere: ut Strabo narrat in quinto libro Geographię.